

Ἀπόψε ἤρθανε νὰ μᾶς κλέβουνε λωποδύτες σύνθηθ. Ἀπόψ' καλὰ ἐκοιμέθα Κερασ. Χαλδ. || Ἄσμι.

Πόψα Χριστὸς γεννήθηκε κ' ἡ κόσμος δὲν τὸ νοιώνουν Α.Ρουμελ. (Καρ.)

Ἀπόψ' -ιν τὰ μεσάνυχτα ἔρθεν ἡ περιστέρα,
ἐκούξεν καὶ -ν-ἐγγέφ' σε με κ' εἶπε με καλησπέρα
(ἐγγέφ' σε = ἐξύπνησε) Κρώμν.

Ἀπόψ' ἡ νύχτα δίσπασεν καὶ ὁ φέγγον ἐπιάσεν
καὶ τὸ δικό μου τὸ πουλλὴν ἔξ' ἐπαραβραδᾷσεν
(φέγγον = φεγγάρι) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπέρα 2.

2) Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἡ νύχτα τῆς παρουσίας ἡμέρας
κοιν. καὶ Καλαβρ. (Κοντοφ, Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Καππ.
(Ἀραβάν. Σὺλ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.): Τί θὰ φάμε ἀπόψε; Ἀπόψε θὰ μείνω 'ς τὸ σπῖτι.
Ἔλα ἀπόψε νὰ φάμε μαζί. Ἀπόψε θὰ ξεφυγίσω. Νὰ 'ρθῇς
ἀπόψε χωρὶς ἄλλο κοιν. Ἀς μένω ἀπόψ' καὶ πουργὰ πάγω
Κρώμν. Ἀπόψι θεὰ ἔχουμε γομᾶτον τὸν φεγγάριον Οἶν.
Πόψα πίρμη ἀλήση τὸ 'λαχτόρι (κατὰ ταύτην τὴν νύχτα
πρὶν λαλήσῃ ὁ ἀλέκτωρ) Καππ. || Παροιμ. Ἀντρα θέλω,
ἀπόψε τὸν θέλω (ἐπὶ τῶν ἀνυπομόνων) Κάρπ.

Ἀπόψε μὲ τὸν ἀνεμο | κι αὔριο μὲ τὸν ἀγουρο
(ἐπὶ τῶν ὑπομενόντων μεγίστας ταλαιπωρίας δι' ἐλπίδας
ἀβεβαίους) Ἡπ. || Ἄσμι.

Μάννα, νερὸ δὲν ἔχουμε καὶ τί θὰ πιοῦμε πόψα;
Σωζόπ.

Κάτσι, μάννα μ', κόμα πόψι νὰ χοιριάσουμι κουβέντα
Σνίχ. Συνών. ἀπόσπερα 1, ἀποσπέρα 3.

ἀποψές ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀποδανοψές
Κρήτ. ἀποστανοψές Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ψές, παρ' ὃ καὶ
ὁ ψές.

1) Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς χθές κοιν.: Ἐφυγε ἀποψές.
Ἀποψές ψώνισα γιὰ σήμερα κοιν. Πβ. καὶ Ἀποφθέγμ.
Migne P. G. 65, 108 B «ἀπὸ ὅψε σιωπῶντες». Συνών.
ἀποψαργά. 2) Ἀπὸ χθές πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.):
Ἀποψές δὲν ἔβαλα τίποτα 'ς τὸ στόμα μου. Ἀς ἐπήγαίνες
ἀποψές ἐνιαχ. Δὲ δὸν εἶδα ἀποδανοψές Κρήτ. Ἀποψές ὡς
τασήμερα νιό ἔσυρα! (ὑπέφερα) Κερασ. Συνών. ἀποχτές.

ἀποψηλά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπουψ'λά
βόρ. ἰδιώμ. ποψηλά ἐνιαχ. πουψ'λά ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ψηλά. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βλάχ.

Ἐξ ὕψους ἔνθ' ἀν.: Ἐπесе ἀποψηλά καὶ χτύπησε κοιν.
Ἀποψηλά ἔρθεν ἕναν λαλίαν Χαλδ. || Αἰνιγμ.

Μετὰ κυρὰ βασίλισσα | ἀποψηλά κατέβαινε
πέντε τὴν ἀρπάζανε, | 'ς τὸν τοῖχο τὴν κολλάγανε
(ἡ μύξα) Πελοπν. (Χατζ.) Ἀντίθ. ἀποχαμηλά.

ἀπόψηλος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 7 Α'Ε-
φταλ. Μαζώχτρ. 14 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. ψηλός.

Πολὺ ὑψηλός, ὑπερύψηλος ἔνθ' ἀν.: Ἡ αὐγὴ μὲ τὸ
φτερωτὸ ποδάρι ἀγγίζει τοῖς ἀπόψηλες κορυφές ΓΒλαχογιάνν.
ἔνθ' ἀν. Τὰ βουνὰ ὀλοτρόγυρα ἀκόμη πρὸ ἀπόψηλα καὶ πρὸ
περήφανα Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν.

ἀπόψημα τό, Κάσ. πόψημα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποψήνω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀφέψημα.

Ἐν τῇ τυροκομίᾳ τὸ ἐν τῇ λέβητι ὑπόλειμμα βρα-
σθέντος καὶ καθαρθέντος βουτύρου χρησιμοποιούμενον
ἐπίσης πρὸς βρώσιν ἔνθ' ἀν.: Ἄσμι.

Καὶ πῶς νὰ τὰ ξεχάσω γώ, Κάσο μου, τὰ καλά σου,
ποῦ 'φαι 'πὸ τὸ βότυρο καὶ τ' ἀποψήματά σου;
Κάσ. Συνών. καθούρι.

ἀποψήνω πολλαχ. ἀποιμένω ἐνιαχ. ἀπουψήνου
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀπουψένου ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψήνω.

Ψήνω ἐντελῶς, συμπληρώνω τὸ ψήσιμον, εἴτε τὴν
ὄπτησιν εἴτε τὴν ἔψησιν κοιν.: Ὅταν ἀποψήσης τὸ φαεῖ,
νὰ ρθῇς ποῦ θέλω νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ἀποψήθηκε ἀκόμη τὸ
ψωμί. Δὲν ἄφησες τὸ κρέας ν' ἀποψηθῇ καὶ δὲν τρώγεται
πολλαχ.

ἀποψινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀπουψ'νός βόρ.
ἰδιώμ. ἀποψεσινός Ἡπ. — Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 86 — Λεξ.
Ἡπίτ. Δημητρ. ἀποψισ'νός Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀπουψισ'νός Μακεδ. (Βελβ. Μελέν.) ἀπου-
ψισ'νός Λέσβ. ἀπουψ'σ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποψερ'νός
Κρήτ. Μήλ. Σῦρ. ποψινός ἐνιαχ. πουψ'νός ἐνιαχ. βόρ.
ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπόψε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ινός. Ὁ τύπ. ἀποψεσινός ἐκ τοῦ ἀπόψες (ἰδ. ἀπόψες).
Ὁ τύπ. ἀποψερ'νός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ σημερ'νός
(ἰδ. σημερινός).

1) Ὁ τῆς παρελθούσης νυκτὸς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ.ά.): Ὁ ἀποψινός μου ὕπνος ἦτανε κακός. Τὴν ἀπο-
ψινὴ νύχτα πέρασα ἀσκημα σύνθηθ. Τ' ἀπουψ'νά μας γλέντια
δὲ τὰ ματαβλέπουμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τ' ἀποψισ'νὸν ἡ νύχτα
ξημέρωμα κ' εἶδεν Κερασ. || Φρ. Εἶναι ἀποψεσινός (εἶναι
μεθυσιμένος ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμι.

Μάννα, δρωμαν ἔλεπα τ' ἀποψισ'νὸν τὴ νύχταν
Χαλδ. 2) Ὁ τῆς σημερινῆς ἐσπέρας ἡ νυκτὸς κοιν. καὶ
Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.): Χορὸς ἀποψινός. Γχορτὴ
ἀποψινή. Φαεῖ ἀποψινὸ κοιν. Ἀποψερ'νὸ ψωμί Μήλ. Τ' ἀπο-
ψισ'νὸν τὸ φαεῖ μ' θὰ τρώγ' ἀτο πουργὰ Χαλδ. || Γνωμ.

Τὸν ἀποψερ'νὸ θυμὸ | φύλαγέ τον τὸ πωρὸν
(ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇ τις ἐν ὥρᾳ θυμοῦ, ἀλλὰ τὴν
ἐπομένην, ὅποτε εἶναι ἤρεμος) Σῦρ.

ἀποψικιάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ψικιάζομαι.

Τελειώνω τὸ ψικιάσμα, κατούρημα.

ἀποσοφῶ Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σοφῶ.

Ἐπὶ ἀγέλης ζώων, ἀποθνήσκω ἐξ ὀλοκλήρου ἔνθ' ἀν.:
Ὁφέτος ἐπιασε κρὺο κι ἀποσοφήσανέ μου τὰ ὀζὰ Κρήτ.
|| Φρ. Ποῦ ν' ἀποσοφήσῃ τὸ σόι του! (ἀρά) Λεξ. Δημητρ.

ἀποψυχῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποψυχῆς Καππ. (Α'Ε.)
ἀποψῆς Καππ. (Μαλακ.) ἀμποψυχῆς Καππ. ἀμποψῆς
Καππ.

Πιθανῶς ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ ψυχῆς. Κατὰ ΠΚαρολίδ.
Γλωσσάρ. 141 ἴσως ἐκ τῆς ρίζης ἀμβ- σημαίνουσας ἐν
πολλαῖς λέξεσιν ἐξογκοῦσθαι, οἰδαίνειν, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
1,325 ἐκ τοῦ ἀπάνω καὶ ψυχῆ καὶ ΣΨάλτην ἐκ τοῦ
ἄμφω καὶ ψυχῆ.

Μὲ ψυχὴν, βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ ἐγκύων γυναικῶν.
Πβ. δίψυχος.

ἀποψύχῃτα ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐξ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀποψύχῃτος, ὃ ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπο-
ψυχῃτός < ἀποψυχῶ τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- λαβόντος στερητ.
σημ. δι' ἀναβίβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α- στερητ. 2 α.

Ἄνευ ἀναπαύσεως, χωρὶς νὰ ξεκουρασθῇ τις: Ἐνήβην
ἀποψύχῃτα (ἐνήβην = ἀνέβην).

ἀποψύχομαι ἀμάρτ. ποψύχομαι Σύμ. ἀποψυχίζω
ἀμάρτ. ἀποψυδίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀποψίζω Πόντ.
(Ζησιν. Ὁφ.)

